

Els factors, les paradoxes i la notícia

Hola, bona tarda. Bona tarda i no bon dia, perquè segurament sigui cert que el llevar-se d'hora és tan bo per a l'economia productiva com dolent per a l'autoestima humana. Bé, després d'aquesta humil pontificació, debilíssim intent d'acostar-nos des de la nostra perifèria ibèrica a la contundència capitalina, anem a intentar convèncer a propis i estranys de que els Factors, F majúscula, que ens defineixen són singulars i sorprenents fins al punt de generar unes Paradoxes, P majúscula, que per a nosaltres no són tals, o si s'accepta que ho són, Paradoxes, llavors que ho siguin però que ho siguin falses.

El Factor Temps: les Tres Escales i la Paradoxa Número U

El Factor Temps es relaciona amb **la voluntat de que el procés de disseny-producció mai s'aturi**. Per a aconseguir-ho la nostra estratègia és treballar en Tres Escales alhora, a saber: arquitectura, disseny industrial i joieria. Aquesta dinàmica vol ser clara i no entortolligada, encara que comparteixi la unitat en la trinitat, de manera que quan es ralentitza l'activitat en una de les tres esmentades escales el moviment pot continuar en una de les altres, mantenint l'acció viva. Ens beneficiem dels seus diferents temps de concreció, alhora que els processos es posen a prova en diferents contextos, dimensions, és a dir, escales. El temps sembla un, successió de minuts, segons o les unitats que siguin, però l'arquitectura, el disseny industrial i la ornamentació les consumeixen a la seva manera i ritme. El nostre objectiu i repte serà aprofitar aquesta diferència com si es tractés d'una fàbrica amb diferents torns de treball. Poesia, la justa.

La paradoxa número U es relaciona directament amb el Factor Temps i l'ús que aquest fa de les Tres Escales: **¿un equip reduït i moltes disciplines?** Paradoxa que es demostra falsa quan es pensa en un treball més intensiu que extensiu. Una estratègia clara que permet mirar la cadira, el Sol que la il·lumina i la puça que potser algun dia, futur, pugui saltar tan alt, amb els mateixos ulls, dos, i en una sola persona. La naturalitat del procés fa que aquesta trifurca no només sigui possible sinó que pel fet de treballar en diverses disciplines a la vegada sigui la manera d'enfortir el propi procés.

El Factor Espai: el Lloc, el seu Moment i la Paradoxa Número Dos

El Factor Espai es relaciona amb la bondat d'estar aquí però també en altres llocs. La nostra voluntat és **estar pròxims als centres de producció**, els llocs en que la realitat tanca el cercle i es torna a trobar amb aquelles idees que nosaltres, rellegint la mateixa realitat, hem elaborat i reentès. Estar en el lloc és important per a conèixer els processos d'execució i les habilitats dels que són cridats a portar-los a terme, el factor humà és fonamental. Aquesta proximitat val tant per als processos industrials como per als processos arquitectònics i urbanístics. Una vegada s'encerta, per insistència i voluntat, i s'aconsegueix estar en el lloc adequat, allí on passen i es porten a terme les coses, la nostra responsabilitat es centrarà en aconseguir fer que aquell moment sigui el just. Potser no sabrem construir un piano però no és menys cert que segurament alguna cosa s'ha après si no en l'art si en el saber remenar blanques i negres.

La Paradoxa Número Dos es relaciona directament amb el Factor Temps: **¿un despatx petit amb estratègies de gran corporació?** Falsa paradoxa, doncs si bé es copia l'estratègia de les grans corporacions això es fa amb un altre objectiu. La motivació bàsica no és d'índole econòmica sinó d'ambicions i rigor professional. A saber: el repte, compromís i també ambició d'estar allí on l'arquitectura, en aquella la seva forma operística que podria ser l'urbanisme, s'està aplicant en sol·licitacions urgents. El compromís, secció rigor, amb la producció i amb el **manteniment de la proximitat entre el disseny i la producció**, defensors del treball integrat entre els dissenyadors i els productors.

En definitiva, la notícia: ens n'anem a la Xina Mandarina, oficialment Zhonghua Renmin Gongheguo, i resumint Zhong Guo. Apliquem per a aconseguir-ho l'estratègia Colom 1492, segons la qual vols anar a un lloc però topes amb un altre que encara que et faci ràbia acaba sent molt millor. Per això hem hagut de superar un dogmatisme molt d'aquesta època tan virtual, a saber, de nou: que la excel·lència de les comunicacions no ha de significar la desaparició de la presència física. La comunicació directa la creiem fonamental per a poder parlar i pensar amb les persones que han d'acabar executant els productes.

Que un país d'aquestes dimensions, estat, agrupació o voràgine, Xina, sigui el lloc ja s'han encarregat de demostrar-ho molts altres, de nosaltres ara depèn que la nostra arribada coincideixi amb el moment adequat.

Pretensió, la justa.